

[Finansministeren.]

drages, medens anden Skat kan fradrages, vilde deri kun ligge en Straffebestemmelse, men jeg finder, at den Straf, man vil give de paagældende, bør gives i Form af Bøde eller Frihedsstraf. Der er ingen Mening i at have disse Straffemidler, som Bøde og Frihedsstraf er, hvis man ved Siden af skal straffe paa anden Maade. Saa er det bedre at sætte en Straf, Bøde eller eventuelt en større Frihedsstraf.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om der nu, efter at man havde sat den maksimale Bøde ned fra 10 Gange Beløbet til et lavere Tal, var større Chance for at naa op paa det Maksimum, der nævnes i Loven. Dette Spørgsmaal vil jeg besvare derhen, at efter min Mening maa der nu være større Chance. Jeg opfatter det foreliggende Lovforslags Bestemmelse derhen, at naar man har forladt det høje Maksimum, som ikke blev anvendt, skal man til Gengæld udnytte de nye Maksimumsgrænser betydeligt stærkere, end Tilfældet hidtil har været.

Det ærede Medlem Hr. Stærmosé, hvis Udtalelser om Regnskabspligten jeg i øvrigt har beskæftiget mig lidt med, sagde i Forbindelse med dette, at det var uheldigt, at Finansministeren i Henhold til denne Lovparagraf skal kunne gribe ind paa et Omraade, nemlig Bogføringspligtens, der ellers sorterer under Handelsministeriet. Jeg kan dertil sige, at vor almindelige Bogføringslovgivning, som det ærede Medlem fuldkommen rigtigt karakteriserede derhen, at den var indført af Hensyn til Kreditor, altsaa i Virkeligheden af Hensyn til Forholdet mellem Køber og Sælger i Erhvervslivet, sorterer naturligt under Handelsministeriet, men dette særlige at give regnskabsmæssige Oplysninger til Brug for Skattevæsenet sorterer lige saa naturligt under Finansministeriet, og det er da heller ikke første Gang, Finansministeriet beskæftiger sig med disse Problemer. Der har f. Eks. i lang Tid bestaaet Regler om, hvad Skattevæsenet tolererer af Afskrivning paa forskellige Slags Aktiver. Dette er regnskabsmæssige Bestemmelser, som er givet af Finansministeriet af skattemæssige Hensyn, og det ligger i Forlængelse deraf, naar man indfører den nye Bestemmelse i § 3.

Jeg skal saa vende mig til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Starcke fremsatte, de efter hans egen Udtalelse uvenlige Bemærkninger, hvori han gik ind paa vor Historie helt tilbage til de gamle Nordboer. Han sagde i den Forbindelse, at Skattelovene af 1903 var Venstres onde Gave til det danske Folk. Jeg mener i Modsætning der-

til, at det var en god Gave, en af Venstres mange gode Gaver til det danske Folk. Jeg skal senere vende tilbage til det Spørgsmaal, om det er rigtigt at have Indkomstskatter, eller om man skal nøjes med Grundskyld.

Naar det ærede Medlem sagde, at i gamle Dage var det helt anderledes, for de gamle Nordboer kunde ikke lide at betale Skat, saa forekommer det mig, at de gamle Nordboer lignede deres Efterkommere i Nutiden i ret høj Grad paa dette Punkt. Formueopgørelsen fra sidste Sommer gav til Resultat, at Ligningsdirektoratet fik 60 000—70 000 Sager, og Direktoratet faar jo kun de Sager, hvor der er en Formuedifference paa over 10 000 Kr. Hertil kommer altsaa de Smaasager, hvor der er konstateret Formuedifferencer paa under 10 000 Kr. Deres nøjagtige Tal kender jeg ikke, men man kan skønne, at det ligger mellem 100 000 og 150 000, saaledes at vi med et meget rundt Tal kommer op paa, at et Par Hundrede Tusinde Skatteborgere i Fjor fik konstateret, at de havde opgivet for lidt. Jeg tror altsaa ikke paa, at det danske Folks Indstilling over for Skatter har forandret sig saa meget siden de gamle Nordboers Tid.

Siden Valdemarernes Tid var det efter det ærede Medlems historiske Oversigt begyndt at gaa tilbage her i Landet, fordi vi da begyndte at faa Skatter ved Siden af Grundskylden. Maa jeg ikke i den Forbindelse sige noget, som maaske ogsaa lyder en lille Smule uvenligt, men i Virkeligheden er en venlig Henstilling. Det kan ikke nytte, man fra en vis Side bliver ved at tale om Ulemperne i vort Skattesystem og siger, at hvis vi kun havde Grundskyld, var det meget bedre og meget nemmere. Man maa virkelig for det første tage Hensyn til, at selve Jorden ikke i vore Dage har den samme dominerende Plads i det økonomiske System, som den havde i de gamle Nordboers Tid. Moderne Mennesker er for en meget stor Del kun meget indirekte knyttet til Jorden. De har deres hele økonomiske Tilværelse bestemt mere eller mindre af Penge, de er afhængige af mange andre økonomiske Faktorer end selve Jorden. Det kan ikke nytte, at man bliver ved i Maskinernes og Skibenes og hele det moderne Produktionsapparats Tid at lade, som om Jorden omtrent var det hele, der var til, foruden Menneskene. Dette var det ene.

Det andet, jeg gerne vil sige, er dette, at hvis man stadig vil fortælle os om Velsignelserne ved kun at have Grundskyld, saa maa man fortælle os, hvordan det skal gaa til at løse de Opgaver, som vi løser i vort moderne Samfund, ved Hjælp af